

A la casa del Pare

Article que el Prelat de l'Opus Dei ha publicat en diversos mitjans.

13/04/2005

Joan Pau II ens ha parlat de moltes maneres. Amb encícliques, homilies, discursos, cartes i llibres. De paraula, per escrit, amb imatges. Ha emprat també el llenguatge dels símbols, amb gestos eloqüents, carregats de sentit. Totes aquestes accions brollaven del fons d'una ànima íntimament unida a Jesucrist i per

això duien en si la força
comunicativa de la Paraula de Déu.

Aquests pensaments venien al meu cap amb vigor repetitiu en la nit del dissabte 2 d'abril. Em semblava que tota la jornada era un succeir-se de signes de penetrant eloqüència. Al matí ens van arribar les paraules entretallades que dirigia als joves, el seu últim missatge: "Us he buscat, ara veniu al meu costat i us dono les gràcies". Com es va dir en alguns dels programes de televisió a Itàlia, el 2 d'abril ha estat una improvisada i imprevista "jornada mundial de la joventut". Ja a la nit, 100.000 persones resaven a la Mare de Déu pel papa, mentre expirava. La Verge acollia benèvolament l'oració dels fills pel seu pare. "Santa Maria, Mare de Déu, pregueu per nosaltres pecadors ara i en l'hora de la nostra mort". Sembla que Joan Pau II va morir en acabar les oracions de la Plaça, i que l'*Amén* va ser la seva

paraula d'adéu. Abans, a les vuit, Mons. Estanislau Dziwisz va celebrar la Santa Missa del Diumenge de la Misericòrdia. Hi ha alguna paraula més consoladora que puguem pronunciar al costat del llit de mort d'una persona estimada? La Misericòrdia de Déu Pare, que sempre t'ha acompanyat, t'espera en el Cel, estatge definitiu de l'Amor.

Davant els meus ulls, la jornada del 2 d'abril apareixia densa de simbolisme, coincidències impossibles de preveure, impossibles d'organitzar. Només la Providència de Déu, ric en misericòrdia, pot reunir l'oració de milers de fills pel seu pare, davant la Mare de Déu, en les vespres de la festa universal de la Misericòrdia.

Totes aquestes circumstàncies ens interpel·len, no només amb el llenguatge de les paraules, tampoc amb l'expressivitat de les emocions,

sinó amb la bellesa dels símbols, que imprimeixen una empremta indeleble en l'ànima.

La litúrgia que se celebrarà en les exèquies de Joan Pau II porta al nostres llavis una bella oració, en el prefaci de la missa de difunts, que ens confirma en "l'esperança de la nostra felicitat resurrecció". Amb quina claredat sent ara l'Església que, "encara que la certesa de morir ens entristeix, ens consola la promesa de la futura immortalitat"! Que natural ens resulta imaginar-nos el Papa en la presència de la Trinitat Santíssima, viu ja per sempre, perquè sabem que "la vida dels qui en Vós creiem, Senyor, no acaba, es transforma; i, quan es desfà el nostre estatge terrenal, n'adquirim una altra d'eterna al cel"!

Joan Pau II s'ha caracteritzat per les seves moltes qualitats i facetes, i no faltaran en aquestes hores els qui

enalteixin el seu paper en la història de l'Església i de la humanitat, les seves virtuts humanes i sobrenaturals, els seus talents. Per a mi —com per a innumbrables homes i dones en tot el món—, el Papa ha estat, primer de tot, un pare. En la seva persona hem experimentat de manera molt intensa que l'Església està unida pels llaços de comunió propis d'una família; que el Papa és un pare per als catòlics dels més diversos països, que és principi i fonament d'unitat en l'Església, font de fraternitat entre tots els homes, promotor de la pau.

M'atreviria a dir que Joan Pau II ha representat de manera excelsa el paper principal de la seva vida, el paper de pare, la funció de vicari de Crist. Imatge, amb tota la seva personalitat; i símbol viu entre nosaltres. Tant de bo sapiguem entendre i secundar tot el que Déu ens demana, de manera tan clara i

propera, i encertem a fer de l'Església, com Joan Pau II ens ha reclamat, "casa i escola de la comunió".

S'acumulen avui els motius d'agraïment. A Déu pel do d'aquest Papa. A Joan Pau II per la seva fidelitat ferma i dolça; a tantes persones —eminentes o desconegudes — que han estat els seus col·laboradors en aquests gairebé vent-i-set anys; especialment als qui li han cuidat amb amor filial fins a l'últim moment: a Mons. Dziwisz — don Estanislau —, fidel assistent de tota una vida; a aquestes religioses els noms de les quals no apareixen en els periòdics; a Polònia, que ha regalat a l'Església aquest fill il·lustre; als metges; als periodistes que ens estan contant, amb emoció compartida, aquests moments difícils i únics... No hi ha espai aquí per a una llista, però és de justícia expressar almenys de manera

genèrica la gratitud dels fills de l'Església cap a aquelles persones que han estat sempre a prop i han servit fidelment a aquest servent bo i lleial que el Senyor ha rebut amb una abraçada al Cel.

Joan Pau II ha repetit amb freqüència, també quan li demanaven que no es gastés tant físicament, aquestes paraules: "després d'un Papa n'hi ha un altre". Penso que aquesta expressió manifestava la seva consciència d'estar de passada en aquest món, com tots, però també la seva certesa de no haver estat posat per l'Esperit Sant a la seu de Pere per a ser aclamat com home, sinó per a esforçar-se perquè els homes aclamin Déu.

En aquests dies els catòlics preguem ja pel pròxim Papa, sigui qui sigui. Ja l'estimem amb tota l'ànima, fins i tot abans de conèixer-lo. I preguem el

nostre estimadíssim Joan Pau II que intercedeixi davant Déu pel seu successor. Em vénen a la memòria unes paraules de sant Josepmaria Escrivà de Balaguer: "Per a tants moments de la història, em semblava una consideració molt encertada aquella que m'escrivies sobre la lleialtat: duc tot el dia en el cor, en el cap i en els llavis una jaculatòria: Roma!". Un nom de ciutat, una oració, un llaç d'unió per a tots els catòlics, per a tots els homes de bona voluntat.

05 d'abril de 2005

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/a-la-casa-
del-pare/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/a-la-casa-del-pare/) (12/08/2025)